

Česká republika
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků soudcem zpravodajem Vojtěchem Šimíčkem ve věci ústavní stížnosti stěžovatele **Ústředí muslimských obcí**, se sídlem Blatská 1491, Praha 9 - Kyje, zastoupeného Mgr. Tomášem Řezníčkem, advokátem se sídlem Moskevská 1440/24a, Havířov, **proti zásahu orgánu veřejné moci – Policie České republiky**, za účasti a) Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, b) Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy a c) Ředitelství cizinecké policie, jako účastníků řízení,

t a k t o :

Ústavní stížnost se o d m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

1. Včas zaslanou ústavní stížností se stěžovatel domáhá vydání nálezu, kterým by Ústavní soud vyslovil, že zásahem policejního orgánu, provedeným dne 25. 4. 2014 v prostorách muslimských modliteben v Praze (na adresách Opletalova 930/28, Praha 1 a Blatská 1491, Praha 9 – Kyje), v čase pravidelné modlitby muslimských věřících, bylo porušeno jeho základní právo zaručené čl. 16 odst. 1 a 2 ve spojení s čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 4 a čl. 16 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), čl. 9 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 18 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. K porušení těchto práv mělo dojít postupem účastníka řízení provádějícího domovní prohlídku na základě příkazu k domovní prohlídce vydaného Obvodním soudem pro Prahu 1 dne 22. 4. 2014, sp. zn. 43 Nt 2529/2014, při níž nerespektoval náboženské svobody stěžovatele. Stěžovatel především vytýká, že při prováděných úkonech orgánů činných v trestním řízení nebyla šetřena základní lidská práva a svobody a prováděné úkony nebyly s ohledem na okolnosti případu přiměřené.

2. Předtím, než může Ústavní soud přistoupit k přezkumu opodstatněnosti či důvodnosti ústavní stížnosti, je povinen zkoumat splnění podmínek její projednatelnosti. V dané věci dospěl k závěru, že ústavní stížnost je nepřijatelná.

3. Řízení o ústavní stížnosti před Ústavním soudem je ovládáno zásadou subsidiarity, vyplývající již z ustanovení článku 4 Ústavy, podle něhož je ochrana základních práv a svobod úkolem soudní moci obecně, nikoliv úkolem pouze Ústavního soudu. Ústavní soud není součástí soustavy obecných soudů a ani součástí soustavy ostatních orgánů veřejné moci, a proto do činnosti orgánů veřejné moci zasahuje toliko v případě, kdy náprava tvrzené protiústavnosti v rámci systému ostatních orgánů veřejné moci již není možná. Tato zásada výslovně plyne z ustanovení § 75 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), podle něhož je ústavní stížnost nepřijatelná, jestliže stěžovatel nevyčerpal všechny procesní prostředky, které mu zákon k ochraně jeho práva poskytuje.

4. Z nyní projednávané ústavní stížnosti Ústavní soud zjistil, že sám stěžovatel není plně přesvědčen o vyčerpání všech procesních prostředků k ochraně svých práv, když spolu s ústavní stížností („z důvodu opatrnosti“) podal též správní žalobu k Městskému soudu

v Praze, týkající se totožné věci a brojící proti nezákonnému zásahu správního orgánu ve smyslu ustanovení § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zároveň však soudí, že tato žaloba je ve správním soudnictví nepřijatelná, přičemž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Aps 2/2004 – 69, dle kterého „*nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. nemůže být úkon policejního orgánu při výkonu působnosti orgánu činného v trestním řízení*“ (veškerá judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Proto se stěžovatel domnívá, že jediným prostředkem k ochraně jeho práv a svobod je podaná ústavní stížnost.

5. Ústavní soud se však s touto argumentací stěžovatele neztotožňuje a ústavní stížnost považuje za nepřijatelnou, neboť stěžovatel nevyčerpal všechny procesní prostředky, které mu právní řád k ochraně jeho práv poskytuje

6. Ústavní soud při posuzování stěžovatelem podané ústavní stížnosti vážil, jaké možnosti má stěžovatel při ochraně svých práv, neboť v první řadě je nutno odmítnout situaci, za níž by stěžovatel žádnými účinnými právními prostředky nápravy nedisponoval (viz čl. 13 Úmluvy: „*Každý, jehož práva a svobody přiznané touto Úmluvou byly porušeny, musí mít účinné právní prostředky nápravy před národním orgánem, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností*“). Jak konstatoval i Evropský soud pro lidská práva, citované ustanovení Úmluvy nevyžaduje určitou konkrétní podobu takového prostředku a státy tedy mají prostor pro vlastní uvážení, jakým způsobem dostojí povinnosti, které na ně toto ustanovení klade (srov. rozsudek Vilvarajah a další proti Spojenému království ze dne 30. 10. 1991, stížnost č. 13163/87, § 122).

7. V zásadě je ale nutné odmítnout premisu, že by právě Ústavní soud měl být oním „prvním“ orgánem, který bude posuzovat přípustnost či přiměřenost tvrzeného zásahu do základních práv a svobod stěžovatele, neboť v takovémto případě by byl Ústavní soud postaven do role, která mu v ústavním systému zjevně nepřísluší a byl by narušen zmíněný princip subsidiarity ústavní stížnosti. Ústavní soud by totiž měl přezkoumávat akty orgánů veřejné moci zásadně teprve poté, co se ukáže, že ochrana proti jejich zásahům do sféry ústavně zaručených základních práv a svobod v rámci systému obvyklých procesních prostředků není možná či dostatečně účinná. Teprve poté je oprávněn zasáhnout, a to v případě napadených rozhodnutí výhradně kasačním způsobem, a - v případě tzv. jiného zásahu - vyslovením zákazu v pokračování v porušování práva a svobody, a pokud to je možné, příkazem obnovit stav před porušením (srov. § 82 odst. 3 zákona o Ústavním soudu). Ústavní soud však musí respektovat daný systém prostředků ochrany práva a nemůže proto „předbíhat“ s poskytnutím ochrany před ostatními orgány veřejné moci, které jsou k tomu oprávněny. Tento zdrženlivý postoj je důležitý též proto, že - na rozdíl od ostatních orgánů veřejné moci, které jsou oprávněny kontrolovat zákonnost i soulad s podzákonnými právními předpisy - může Ústavní soud chránit stěžovatele jen v případě zjištěné protiústavnosti (viz čl. 83 Ústavy ČR) a nikoliv při porušení jeho práv, zaručených toliko na podústavní úrovni.

8. Ústavní soud tedy v dalším posuzoval, zda právní řád stěžovateli nabízí prostředky, které mohl využít k ochraně svých práv.

9. V první řadě se Ústavní soud zabýval možností, kterou ostatně využil i sám stěžovatel, že by k ochraně jeho práv bylo povoláno správní soudnictví. Ústavnímu soudu je znám výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Aps 2/2014, který vyloučil přezkum úkonů policejních orgánů uskutečněných v rámci trestního řízení ze správního soudnictví.

Podobně v rozsudku ze dne 18. 2. 2010, č. j. 7 Aps 1/2010 – 53, Nejvyšší správní soud uvedl, že „soud jako soud správní neměl pravomoc přezkoumávat "úkony" orgánu činného v trestním řízení (policejního orgánu).“

10. Ve výše citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Aps 2/2014 tento soud zároveň vyzdvihl nutnost odlišovat policejní orgán jako orgán činný v trestním řízení, kdy proti jeho úkonům nelze brojit žalobou ve správním soudnictví, a jako orgán vykonávající působnost ve veřejné správě, kdy přezkum jeho úkonů dle ustanovení § 82 s. ř. s. možný je. Dle Ústavního soudu je nezpochybnitelné, že v nyní posuzovaném případě policejní orgán vystupoval ve vztahu ke stěžovateli jako orgán vykonávající působnost ve veřejné správě, zároveň je však pro povahu zásahu klíčové, že vystupoval též jako orgán činný v trestním řízení. Věcná působnost Policie ČR je vymezena v ustanovení § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR), dle něhož je úkolem policie „*chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu.*“ Pro případ stěžovatele je zásadní především povinnost „plnit úkoly podle trestního řádu,“ která v sobě zahrnuje odhalování trestné činnosti včetně případných opatření k předcházení trestné činnosti dle § 158 odst. 1 [zákona](#) č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“), prověřování (§ 158 odst. 3 [trestního](#) řádu) a stíhání, resp. vyšetřování (§ 160 a násl. trestního řádu) trestných činů (srov. Vangeli, B. *Zákon o Policii České republiky: komentář*, Praha: C. H. Beck, 2014, s. 20 – 23).

11. Plnění úkolů vyplývajících z trestního řádu je tedy jednou z povinností policie jako orgánu veřejné správy. V této souvislosti Ústavní soud připomíná nezbytnost rozlišení mezi zásahy nastalými v rámci trestního řízení a ostatními zásahy orgánu veřejné moci, byť v rámci tohoto trestního řízení. Trestním řízením se rozumí řízení podle trestního řádu a zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních (srov. § 12 odst. 10 trestního řádu) a ve své podstatě označuje veškerý proces upravený trestním řádem. Dle ustanovení § 1 trestního řádu je pak „*účelem trestního řádu upravit postup orgánů činných v trestním řízení tak, aby trestné činy byly náležitě zjištěny a jejich pachatelé podle zákona spravedlivě potrestáni.*“ Na druhé straně je pro povahu ostatních zásahů orgánů veřejné moci určující, že se nejedná o rozhodnutí a zároveň bylo učiněno správním orgánem (viz § 4 odst. 1 s. ř. s.) při výkonu veřejné správy (srov. § 2 s. ř. s.) – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS. Důvodová zpráva k soudnímu řádu správnímu pak přímo počítala s tím, že příslušná ustanovení soudního řádu správního budou pokrývat „*širokou škálu tzv. faktických zásahů (typicky různých policejních přehmatů), kde veřejnost (ostatně i Ústavní soud) pociťují zákonnou mezeru veřejnoprávní ochrany.*“ Faktickým zásahem (či pokynem) se přitom rozumí „*správní úkon zákonem zmocněné jednotlivé úřední osoby, spočívající ve vyslovení zákazu nebo příkazu určitého jednání, který je jeho adresát povinen respektovat, a který není výsledkem žádného formálního řízení*“ (srov. Hendrych, D. *Správní právo: obecná část*, Praha: C. H. Beck, 2012, s. 262 – 263).

12. Jakkoli úkony účastníků řízení vůči stěžovateli lze do určité míry za faktické pokyny považovat, neboť aniž by policejní orgány vydaly nějaká rozhodnutí, byly zmocněny k udílení pokynů k určitému jednání, které stěžovatel musel respektovat a také respektovat, tak pro posouzení celé věci je klíčové, že policie v průběhu celého opatření postupovala dle příslušných ustanovení trestního řádu a tedy jako orgán činný v trestním řízení. Proto nelze

prostředky ochrany práv a svobod narušených jejich postupem hledat v soudním řádu správním, nýbrž - i s ohledem na systémové parametry výstavby právního řádu - je nutno zkoumat možnosti nabízející se v trestním řádu, který primárně upravuje postup orgánů činných v trestním řízení. Až za situace, kdy by v současnosti platný trestní řád nenabídl adekvátní a využitelné prostředky obrany vůči postupům orgánů činných v trestním řízení i osobám, které nejsou přímými účastníky tohoto trestního řízení, avšak prováděné zásahy orgánů činných v trestním řízení se přímo dotýkají jejich práv a svobod, by bylo možno uvažovat o využití právních instrumentů obsažených v dalších právních odvětvích než je trestní právo, respektive trestní právo procesní.

13. Takto musel Ústavní soud za prvé zvážit, zda stěžovatel nepostupoval chybně, pokud spolu s ústavní stížností nenapadl též inkriminovaný příkaz k domovní prohlídce. Z judikatury Ústavního soudu totiž vyplývá, že právě Ústavnímu soudu přísluší pravomoc výjimečně ze zcela jasně vymezených ústavně právních důvodů příkaz k domovní prohlídce zrušit, byť nezákonnost provedení domovní prohlídky a procesní nepoužitelnost důkazů z ní získaných v trestním řízení může konstatovat toliko obecný soud v rámci dokazování v hlavním líčení (viz např. nálezn sp. zn. I. ÚS 215/12 ze dne 26. 9. 2013). Ústavní soud je v těchto případech veden úvahou, že by mohl nepřiměřeně a předčasně zasáhnout do pravomoci obecných soudů shromažďovat a hodnotit důkazy a ve svém důsledku tak (případně) předurčovat výsledek trestního řízení ve věci samé. Na druhé straně však Ústavní soud již dříve nevyločil, že aktivní legitimace k podání ústavní stížnosti náleží též subjektu, jehož prostory (a v souvislosti s tím i jeho ústavně zaručená práva a svobody) byly dotčeny výkonem příkazu k domovní prohlídce či prohlídce jiných prostor [nálezn sp. zn. II. ÚS 1375/11 ze dne 11. 9. 2012 (N 156/66 SbNU 331)]. V nyní řešeném případě však stěžovatel nikterak nenamítá zákonnost vydání příkazu k domovní prohlídce, nýbrž pouze zákonnost (přiměřenost) jeho výkonu, respektive postupu orgánů činných v trestním řízení při jeho provádění vůči němu. Za této situace Ústavní soud není nadán pravomocí k přezkumu inkriminovaného příkazu k domovní prohlídce a bylo by nepatřičné vyzývat stěžovatele k napadení příkazu k domovní prohlídce, pokud tak sám zjevně činit nechce.

14. Stěžovatel rovněž nedisponuje možností využít ochranu dle ustanovení § 157a trestního řádu, který umožňuje požádat státního zástupce o přezkoumání postupu policejního orgánu („*ten, proti němuž se trestní řízení vede, a poškozený mají právo kdykoliv v průběhu přípravného řízení žádat státního zástupce, aby byly odstraněny průtahy v řízení nebo závady v postupu policejního orgánu*“). Proti stěžovateli totiž trestní řízení vedeno nebylo a rovněž tak neměl v dané trestní věci status poškozeného (viz ustanovení § 43 odst. 1 trestního řádu).

15. K ochraně svých práv však stěžovatel mohl využít ustanovení § 174 odst. 2 písm. b) trestního řádu, dle kterého státní zástupce může „*vyžadovat od policejního orgánu spisy, dokumenty, materiály a zprávy o spáchaných trestných činech za účelem prověrky, zda policejní orgán včas zahajuje trestní stíhání a řádně v něm postupuje*.“ Na rozdíl od výše citovaného ustanovení § 157a trestního řádu se totiž citované ustanovení § 174 nevztahuje pouze na toho, proti komu se řízení vede a poškozeného, ale jedná se o právo kohokoliv žádat státní zastupitelství o dozor. Rovněž osoba, proti které není vedeno trestní řízení a která je pouze dotčena na svých právech postupem orgánu činného v trestním řízení, může formou podání [viz § 16a zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním zastupitelství“)], žádat dozorujícího státního zástupce o prošetření, zda policejní orgán řádně postupuje při vyšetřování trestné činnosti. Pod pojem „*řádný postup*“ přitom jistě nespadá pouze řádné objasňování trestné činnosti, ale též další úkony spojené s trestním řízením, dopadající svými důsledky i na „*třetí osobu*“, tedy osobu

odlišnou od té, proti které se vede trestní řízení, a od poškozeného. Jak totiž plyne ze zásady vyjádřené v ustanovení § 2 odst. 4 trestního řádu, orgány činné v trestním řízení mají povinnost trestní věci projednávat s plným šetřením práv a svobod zaručených Listinou základních práv a svobod a mezinárodními smlouvami o lidských právech a základních svobodách, jimiž je Česká republika vázána, a při provádění úkonů trestního řízení lze do těchto práv osob, jichž se takové úkony dotýkají, zasahovat jen v odůvodněných případech na základě zákona a v nezbytné míře pro zajištění účelu trestního řízení. Pokud tedy stěžovatel soudí, že jeho práva nebyla policejními orgány šetřena, může (a před podáním ústavní stížnosti musí) dát nejprve podnět k prošetření postupu policie státnímu zastupitelství ustanovení ve smyslu citovaného ustanovení § 174 trestního řádu, které dohlíží nad řádným postupem vyšetřování.

16. Státní zástupce má pak po obdržení podání podobně jako v ustanovení § 157a trestního řádu povinnost prověřit postup policejního orgánu z hlediska, zda se ve věci nevyskytují závady, a osobu, která žádost o dozor podala, vždy vyrozumět přípisem o výsledku přezkoumání a o tom, jaká opatření byla učiněna k nápravě zjištěných nedostatků. Musí se přitom držet zásad jeho činnosti stanovených v ustanovení § 2 zákona o státním zastupitelství, které při výkonu své působnosti (mimo jiné) dbá na ochranu základních lidských práv a svobod. Zjištění, jimiž státní zástupce realizuje své oprávnění podle ustanovení § 174 odst. 2 písm. b) trestního řádu, se pak činí zejména prověrkami u policejního orgánu, dotazy na stav vyšetřování, vyhrazením předkládání opisů protokolů o procesních úkonech, nahlížením do plánu prověřování a vyšetřování nebo vyžadováním informace policejního orgánu o jeho obsahu nebo konzultacemi o stavu přípravného řízení s policejním orgánem [srov. ustanovení § 18 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 23/1994 Sb., o jednacím řádu státního zastupitelství, zřízení poboček některých státních zastupitelství a podrobnostech o úkonech prováděných právními čekateli, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „jednacím řád státního zastupitelství“), nebo Šámal, P. a kol.: *Trestní řád. Komentář*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 2227 – 2229]. Státní zástupce může uvedeným postupem uložit policejnímu orgánu opatření k nápravě, může shledat prohlídku protiprávní a odmítnout důkazy při ní získané či v krajním případě dát podnět Generální inspekci bezpečnostních sborů o tom, že byl spáchán trestný čin (srov. § 38 zákona č. 341/2011 Sb., o Generální inspekci bezpečnostních sborů).

17. Pokud by pak osoba dávající podnět dle ustanovení § 174 odst. 2 písm. b) trestního řádu nebyla se způsobem jeho vyřízení (respektive s prováděným dozorem) spokojena, může dále vyzvat bezprostředně vyšší státní zastupitelství k odstranění závad v postupu státního zástupce a žádat, aby vykonalo dohled nad postupem nejbližší nižšího státního zastupitelství. Dohled je dle ustanovení § 12 zákona o státním zastupitelství výkonem oprávnění směřujících k zajištění řídicích a kontrolních vztahů mezi různými stupni státních zastupitelství a uvnitř jednotlivých státních zastupitelství. Podle ustanovení § 12d zákona o státním zastupitelství je pak nejbližší vyšší státní zastupitelství oprávněno kromě vykonávání dohledu nad postupem nejbližší nižších státních zastupitelství dávat k jejich postupu písemné pokyny a nejbližší nižší státní zastupitelství je povinno se těmito písemnými pokyny řídit. Podrobněji jednotlivé pravomoci vyššího státního zastupitelství v rámci dohledu upravuje § 1 odst. 2 jednacímho řádu státního zastupitelství. Z toho vyplývá, že dohled umožňuje provádět náležitou kontrolu nad postupem státního zástupce vykonávajícího dozor nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení a odpovídajícím způsobem reagovat na zjištěné nedostatky. Mezi tyto nedostatky lze podle přesvědčení Ústavního soudu řadit rovněž zásah do základních práv a svobod osob, které nejsou přímými účastníky trestního řízení, avšak byly prováděnými úkony orgánů činných v trestním řízení dotčeny, neboť již ustanovení § 1 odst. 1 jednacímho řádu

státního zastupitelství zakotvuje, že „výkon dohledu se zaměřuje zejména na dodržování a aplikaci právních předpisů v působnosti státního zastupitelství a v činnosti státních zástupců.“

18. Ústavní soud dále zdůrazňuje, že nynějším odmítnutím ústavní stížnosti pro nepřípustnost neodepírá stěžovateli právo chránit svá základní práva a svobody, nýbrž pouze ctí zásadu, dle které Ústavní soud představuje *ultima ratio*, institucionální mechanismus, jenž nastupuje až v případě selhání všech ostatních [srov. koneckonců již to, že ústavní stížnost musí směřovat proti pravomocnému rozhodnutí orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod (viz čl. 87 odst. 1 písm. d/ Ústavy; na zákonné úrovni viz např. § 75 zákona o Ústavním soudu vyjadřující princip subsidiarity ústavní stížnosti)]. Je tedy primárně na orgánech k tomu určených trestním řádem a zákonem o státním zastupitelství, aby dbaly ochrany práv a svobod stěžovatele. V této souvislosti Ústavní soud zdůrazňuje maximu [srov. též např. nálezn sp. zn. III. ÚS 117/2000 ze dne 13. 7. 2000 (N 111/19 SbNU 79) nebo nálezn sp. zn. III. ÚS 2111/07 ze dne 2. 10. 2008 (N 160/51 SbNU 3)], dle níž ochrana ústavnosti není a ani z povahy věci nemůže být úkolem pouze Ústavního soudu, nýbrž je úkolem všech orgánů veřejné moci (viz též výše citované ustanovení § 2 odst. 4 trestního řádu nebo § 2 odst. 2 zákona o státním zastupitelství).

19. Teprve po vyčerpání shora uvedených prostředků k ochraně svých práv a za situace, kdy by stěžovatel nadále trval na tom, že orgány veřejné moci zasáhly do jeho ústavně zaručených práv a svobod, proto může stěžovatel podat ústavní stížnost a dovolávat se svých práv u Ústavního soudu. Bude přitom nerozhodné, zda dotčené orgány rozhodnou o podnětech stěžovatele formálními či neformálními (např. přípisem) rozhodnutími, neboť jak již opakovaně Ústavní soud vyřkl, není podstatné, jak je příslušené rozhodnutí označeno či jakou má vnějškovou podobu, nýbrž rozhodující je pouze a jedině skutečnost, zda orgán veřejné moci tímto svým aktem autoritativně a pravomocně zasáhl do právní sféry navrhovatele [srov. Kupř. usnesení sp. zn. III. ÚS 16/96 ze dne 6. 1. 1997 (U 1/7 SbNU 325) nebo usnesení sp. zn. IV. ÚS 233/02 ze dne 28. 8. 2002 (U 30/27 SbNU 337)]. Jinak řečeno, teprve po případném vyčerpání shora popsaných prostředků ochrany stěžovatelových práv bude možné podat věcně projednatelnou ústavní stížnost, která by však primárně nebrojila přímo proti tzv. jinému zásahu orgánu veřejné moci, spočívajícímu ve způsobu provedení domovní prohlídky, jak požadoval stěžovatel nyní, nýbrž především proti rozhodnutím příslušných státních zástupců.

20. Ústavní soud si je vědom toho, že ve dvou případech v minulosti odmítl v řízení o ústavní stížnosti posuzovat vyrozumění státního zástupce, neboť vyřkl, že toto vyrozumění nelze považovat za rozhodnutí, proti kterému by příslušelo právo opravného prostředku a už vůbec ne za rozhodnutí nebo opatření ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 zákona o Ústavním soudu. Takto zdejší soud odmítl pro nepřislušnost ústavní stížnost směřující proti sdělením státních zastupitelství s odůvodněním, že „do právní sféry stěžovatele nijak nezasahují, neboť jimi byl stěžovatel pouze informován o průběhu a způsobu řešení svého podnětu; nejde tudíž o úkony, jimiž by byla orgánem veřejné moci zakládána, měněna, rušena či závazně určována práva a povinnosti stěžovatele“ (srov. usnesení sp. zn. IV. ÚS 708/10 ze dne 5. 5. 2010). Tento případ se nicméně od nyní projednávané věci v tom, že v citovaném případě daná sdělení procesně navazovala na předchozí usnesení policejního orgánu a okresního státního zastupitelství týkající se odložení trestní věci, která k přezkumu před Ústavním soudem připuštěna byla, a Ústavní soud tedy správně dovodil, že do právní sféry stěžovatele mohla zasáhnout pouze ona usnesení a nikoli následná vyrozumění státních zastupitelství. Nyní projednávaný případ stěžovatele je proto diametrálně odlišný, neboť ten nehodlá napadat žádné dříve vydané formální rozhodnutí, nýbrž pouze postup orgánů činných

v trestním a za „rozhodnutí“ zasahujících do jeho práv bude tedy možno považovat i případné sdělení státního zastupitelství. Ve druhé podobné kauze odmítl zdejší soud pro nepřislušnost ústavní stížnost stěžovatelky napadající mj. vyrozumění státního zastupitelství o tom, jak bylo naloženo s její žádostí na vydání souhlasu s vkladem vlastnického práva k zajištěným nemovitostem dle § 79d odst. 5 trestního řádu, poněvadž jde o „sdělení výsledku určitého administrativního postupu, který není Ústavní soud oprávněn korigovat“ (srov. usnesení sp. zn. II. ÚS 948/12 ze dne 24. 7. 2012). I zde však bylo pro posouzení daného případu klíčové, že stěžovatelka napadala také přímo usnesení policejního orgánu o zajištění předmětných nemovitostí, které koupila od prodávajícího, a které byly následně zajištěny z důvodu trestné činnosti prodávajícího. Svých práv se tedy mohla domáhat tímto postupem, včetně podání stížnosti proti usnesení policejního orgánu o zajištění nemovitostí, na což ji Ústavní soud upozornil. V nyní projednávaném případě však stěžovatel tuto možnost nemá, a tak způsob vyřízení jeho podnětu státním zastupitelstvím (pakliže stěžovatel této možnosti využije) bude následně Ústavním soudem považováno za rozhodnutí, které se dotýká jeho ústavně zaručených práv a svobod, a tedy i přezkoumatelné v řízení o ústavní stížnosti. Výše naznačený postup, jímž se má stěžovatel dobírat svých práv, tedy nikterak nekoliduje s dosavadní judikaturou Ústavního soudu.

21. Okrajem Ústavní soud uvádí, že zvažoval též možnost ochrany práv stěžovatele prostřednictvím žaloby na náhradu škody dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“), avšak dospěl k závěru, že tento postup by nebyl v nyní posuzovaném případě efektivním. Stěžovatel totiž ve svém podání nepožaduje přiznání žádné náhrady škody, pouze se domáhá vyslovení nezákonnosti provedeného zásahu. Proto se jeví jako nejvhodnější shora nastíněný postup, kterým stěžovatel bude moci náležitě ochránit svá práva a svobody, aniž by musel deklarovat, že mu vznikla určitá nemajetková škoda. Vhodným prostředkem ochrany práv se tak jeví pouze shora uvedený postup dle § 174 odst. 2 písm. b) trestního řádu a navazujících ustanovení zákona o státním zastupitelství.

22. Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že vůči stěžovatelem tvrzenému zásahu, spočívajícímu v porušení náboženských práv a svobod v důsledku prováděné domovní prohlídky, je nutno se nejprve bránit shora popsányými procesními prostředky obsaženými v trestním řádu, a proto je podaná ústavní stížnost nepřípustná pro nevyčerpání všech procesních prostředků, které stěžovateli zákon k ochraně jeho práva poskytuje.

P o u č e n í : Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2014

Vojtěch Šimíček, v. r.
soudce zpravodaj

Za správnost vyhotovení: